

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 8. decembra 2011¹

Vo veci C-81/10 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 10. februára 2010,

France Télécom SA, so sídlom v Paríži (Francúzsko), v zastúpení: S. Hautbourg, L. Olza Moreno a L. Godfroid, advokáti,

odvolateľka,

ďalší účastníci konania:

Európska komisia, v zastúpení: E. Gippini Fournier a D. Grespan, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

¹Jazyk konania: francúzština.

Francúzska republika, v zastúpení: G. de Bergues a J. Gstalter, splnomocnení zástupcovia,

žalobkyňa v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda tretej komory K. Lenaerts, sudcovia J. Malenovský, R. Silva de Lapuerta (spravodajkyňa), E. Juhász a D. Šváby,

generálny advokát: N. Jääskinen,
tajomník: A. Impellizzeri, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 31. marca 2011,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 8. septembra 2011,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Svojím odvolaním sa France Télécom SA (ďalej len „France Télécom“) domáha zrušenia rozsudku Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev z 30. novembra 2009, Francúzsko a France Télécom/Komisia (T-427/04 a T-17/05, Zb. s. II-4315, ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým Súd prvého stupňa zamietol ich návrhy na zrušenie rozhodnutia Komisie 2005/709/ES z 2. augusta 2004 o štátnej pomoci Francúzska v prospech spoločnosti France Télécom (Ú. v. EÚ L 269, 2005, s. 30, ďalej len „sporné rozhodnutie“).

Skutkové okolnosti

- 2 V napadnutom rozsudku Súd prvého stupňa spresnil právny rámec a skutkové okolnosti sporu, ktorý mu bol predložený, takto:

„...“

2. Zdanenie France Télécom živnostenskou daňou

Všeobecná úprava živnostenskej dane

- 16 Živnostenská daň je miestna daň, ktorej pravidlá sú stanovené zákonom a kodifikované všeobecným daňovým zákonníkom.
- 17 ... živnostenskú daň [sú] povinné zaplatiť každý rok fyzické alebo právnické osoby, ktoré k 1. januáru pravidelným spôsobom vykonávajú samostatnú zárobkovú činnosť.
- 18 ... živnostenská daň [sa] stanovuje podľa schopnosti daňovníkov platiť dane posudzovanej podľa ekonomických kritérií v závislosti od objemu činností, ktoré vykonávajú na území územného celku, ktorý je príjmom dane.
- 19 Z toho vyplýva, že živnostenská daň je daňou, ktorej základ nepredstavuje zisk dosiahnutý činnosťou podniku, ale ku dňu, keď nastali skutočnosti predchádzajúce sporu, bola týmto základom časť hodnoty výrobných prostriedkov – kapitálu a práce – využívaných daňovníkom v každej obci, v ktorej sa daň stanovuje.
- 20 ... pre dane stanovené za roky 1994 až 2002 tak v prípade právnických osôb, ktoré boli platiteľmi dane z príjmov, základ živnostenskej dane zahŕňal na jednej strane nájomnú hodnotu hmotného investičného majetku, ktorý mal daňovník k dispozícii pre potreby svojej zárobkovej činnosti počas referenčného obdobia, a na druhej strane podiel miezd vyplatených počas referenčného obdobia.
- 21 ... referenčným obdobím... [je] predposledný rok predchádzajúci roku zdanenia v prípade, keď sa účtovný rok časovo zhoduje s kalendárnym rokom, alebo, keď to tak nie je, uzavretý účtovný rok počas predposledného roka predchádzajúceho roku zdanenia.

- 22 ... živnostenská daň sa stanovuje v každej obci, v ktorej má daňovník k dispozícii priestory alebo pozemky na základe nájomnej hodnoty majetku, ktorý sa tam nachádza alebo tam patrí, a miezd uhradených zamestnancom.

...

Pravidlá uplatniteľné na France Télécom

Zásada zdanenia všeobecnými daňami

- 25 Zákon č. 90-568 [z 2. júla 1990 o organizácii poštových a telekomunikačných verejných služieb (JORF z 8. júla 1990, s. 8069, ďalej len „zákon č. 90-568“).], z ktorého vyplýva zriadenie France Télécom..., obsahuje... osobitné daňové ustanovenia.
- 26 ... s [určitými] výnimkami... France Télécom podlieha v zásade za všeobecných podmienok všetkým daniam a poplatkom, ktorým by podliehali súkromné podniky vykonávajúce rovnaké činnosti.

Paušálny odvod

- 27 ... France Télécom [mala] až do 1. januára 1994 podliehať iba daniam a poplatkom, ktoré skutočne odvádzal štát. V dôsledku toho nebola France Télécom daňovníkom ani dane z príjmov, ani miestnych daní, vrátane živnostenskej dane. Ako náhradu mala France Télécom za roky 1991 až 1993 zaplatiť príspevok stanovený ročne zákonom o štátnom rozpočte vo výške sumy, ktorej základ pred aktualizáciou sa rovnal zostatku vytvorenému dodatkovým rozpočtom telekomunikácií za rok 1989...

Osobitný daňový režim

...

- 30 Daň [splatná ako živnostenská daň], ktorej základ sa pri výpočte zdaniteľných základov riadil všeobecnými pravidlami uvedenými vo všeobecnom daňovom zákonníku..., bola stanovená na základe váženej priemernej národnej sadzby vyplývajúcej zo sadzieb odhlasovaných predchádzajúci rok všetkými územnými celkami...
- 31 Na France Télécom sa okrem toho uplatňovala sadzba 1,9 % namiesto 8 % v prípade správnych nákladov, teda dodatočnej sumy vyberanej štátom na kompenzáciu nákladov spôsobených daňovej správe činnosťami vyrubovania a výberu živnostenskej dane v prospech územných celkov.
- 32 Výnos dane mal byť odvádzaný štátu alebo, pokiaľ ide o časť presahujúcu platbu zaplatenú za rok 1994, každoročne upravenú o zmenu indexu spotrebiteľských cien, Národnému fondu rozvrhnutia živnostenskej dane...

...

3. Správne konanie

- 35 Dňa 13. marca 2001 Association des collectivités territoriales pour le retour de la taxe professionnelle de France Télécom et de La Poste dans le droit commun (Asociácia územných celkov pre opätovné zaradenie živnostenskej dane France Télécom a La Poste do všeobecného [režimu zdaňovania]) podala na Komisiu

sťažnosť, podľa ktorej osobitný daňový režim predstavuje štátnu pomoc nezlučiteľnú so spoločným trhom. Sťažovateľka zdôrazňovala najmä stratu príjmov, ktorú niektorým obciam spôsobovalo uplatňovanie váženej priemernej národnej sadzby.

- 36 Po tejto sťažnosti Komisia 28. júna 2001 rozhodla o začatí konania vo veci predbežného zisťovania, ktorého predmetom bol osobitný daňový režim, a poslala Francúzskej republike žiadosť o informácie v tomto ohľade.
- 37 Listom z 26. septembra 2001 Francúzska republika odpovedala na túto žiadosť o informácie a uviedla, že osobitný daňový režim nepredstavuje štátnu pomoc, pretože pre France Télécom nezabezpečuje žiadnu výhodu a nespôsobuje žiadnu stratu zdrojov pre štát.
- 38 Dňa 30. januára 2003 prijala Komisia rozhodnutie o začatí konania vo veci formálneho zisťovania podľa článku 88 ods. 2 ES, najmä pokiaľ ide o oslobodenie od živnostenskej dane, ktoré bolo France Télécom priznané od roku 1991 do roku 1993, a osobitný daňový režim (ďalej len „rozhodnutie o začatí konania“). Rozhodnutie o začatí konania bolo Francúzskej republike oznámené listom z 31. januára 2003. Na žiadosť francúzskych orgánov Komisia 7. marca 2003 oznámila opravenú verziu tohto rozhodnutia. V rozhodnutí o začatí konania Komisia ocenila výhodu zabezpečenú pre France Télécom na 1 miliardu francúzskych frankov (FRF) ročne približne od roku 1994 (odseky 73 a 74). Rozhodnutie o začatí konania bolo uverejnené 12. marca 2003 (Ú. v. EÚ C 57, s. 5).

...

4. Napadnuté rozhodnutie

53 V dňoch 19. a 20. júla 2004 kolégium členov Komisie na svojom 1667. zasadnutí schválilo návrh rozhodnutia, ktorým sa konštatuje, že France Télécom bola z dôvodu osobitného daňového režimu príjemcom štátnej pomoci počas obdobia rokov 1994 – 2002 (ďalej len ‚sporná pomoc‘), a splnomocnilo člena zodpovedného za hospodársku súťaž, aby so súhlasom predsedu prijal po ‚právno-lingvistickej revízii‘ definitívnu verziu rozhodnutia vo francúzštine ako autentickom jazyku.

54 Dňa 2. augusta 2004 prijala Komisia [sporné rozhodnutie]. Toto rozhodnutie bolo Francúzskej republike oznámené 3. augusta 2004...

...

61 V [spornom] rozhodnutí sa Komisia najprv domnievala, že paušálny odvod, stanovený... na obdobie od roku 1991 do roku 1993, bolo možné považovať za náhradu živnostenskej dane platenej za normálnych podmienok za rovnaké roky. Oslobodenie od živnostenskej dane počas tohto obdobia teda nepredstavuje štátnu pomoc (odôvodnenia č. 22 až 33 a 53 [sporného rozhodnutia]).

62 Komisia sa naopak domnievala, že osobitný daňový režim, ktorý sa uplatňoval od roku 1994 do roku 2002, zaviedol štátnu pomoc, ktorú predstavuje rozdiel medzi daňou, ktorú by France Télécom musela znášať za všeobecných podmienok, a sumou živnostenskej dane, ktorá jej bola uložená v skutočnosti (ďalej len ‚daňový rozdiel‘). Táto nová pomoc, protiprávne vykonaná v rozpore s článkom 88 ods. 3 ES, je okrem toho nezlučiteľná so spoločným trhom. Z tohto dôvodu musí byť vymáhaná (odôvodnenia č. 34 až 53 [sporného] rozhodnutia).

- 63 Pri kvalifikácii osobitného daňového režimu ako štátnej pomoci v zmysle článku 87 ods. 1 ES Komisia uvažovala nasledovným spôsobom.
- 64 Po prvé, Komisia uviedla dôvody, pre ktoré bolo podľa jej názoru potrebné odmietnuť tvrdenie francúzskych orgánov, že výhoda zistená počas obdobia 1994 – 2002 bola viac než kompenzovaná sumou paušálneho odvodu, ktorému France Télécom podliehala počas obdobia 1991 – 1993 (odôvodnenia č. 35 až 41 [sporného] rozhodnutia).
- 65 Komisia najskôr tvrdila, že zákon č. 90-568 zaviedol dve po sebe nasledujúce odlišné daňové režimy: režim oslobodenia, ktorý sa uplatňoval v rokoch 1991 až 1993, pri ktorom paušálny odvod nahrádzal všeobecné dane, vrátane živnostenskej dane, na jednej strane; osobitný a odchylný režim majúci za následok nedostatočné zdanenie v oblasti živnostenskej dane, ktorý sa pôvodne uplatňoval od roku 1994 a ktorého uplatňovanie bolo ukončené pre daň stanovenú za rok 2003, na druhej strane (odôvodnenia č. 36 a 38 [sporného] rozhodnutia).
- ...
- 67 Podľa toho sa Komisia domnievala, že nemôže pripustiť kompenzáciu medzi daňovým rozdielom, ktorého príjemcom bola France Télécom v rokoch 1994 až 2002, a paušálnym odvodom zaplateným v rokoch 1991 až 1993, ktorý nemal žiaden vzťah so živnostenskou daňou ani špecificky na základe zákona č. 90-568, ani na základe svojich podmienok výpočtu (odôvodnenie č. 38 [sporného] rozhodnutia).
- 68 Komisia sa navyše domnievala, že sporný paušálny odvod sa viac podobá na výplatu podielu na zisku vlastníkovi kapitálu ako na daň. Za týchto podmienok mohla Komisia iba výnimočne uznať, že tento odvod kompenzoval úplné oslobodenie od živnostenskej dane, ktoré bolo priznané France Télécom v rokoch 1991

až 1993. Bežné uplatňovanie práva naopak mohlo viesť k názoru, že toto oslobodenie predstavuje štátnu pomoc, ktorej výšku treba pripočítať k výške daňového rozdielu, ktorého príjemcom bola France Télécom od roku 1994 na základe osobitného daňového režimu (odôvodnenia č. 38 a 39 [sporného] rozhodnutia).

- 69 Komisia sa napokon domnievala, že úvaha, podľa ktorej treba vykonať kompenzáciu medzi platbami, ktoré vykonala France Télécom v prospech štátu v rokoch 1991 až 1993, a nižším zdanením France Télécom od roku 1994, predpokladá, že nadbytočná suma zdanenia France Télécom v rokoch 1991 až 1993 v porovnaní so všeobecným [režimom zdaňovania] sa prekvalifikuje na daňový úver, čo nevyplýva zo zákona č. 90-568. Toto dodatočné teoretické odôvodnenie nezodpovedá ani bežnému uplatňovaniu francúzskeho daňového práva, ale jeho jediným cieľom je zabrániť vymáhaniu štátnej pomoci, ktorá bola poskytnutá France Télécom (odôvodnenie č. 40 [sporného] rozhodnutia).
- 70 Po druhé, Komisia sa nazdávala, že daňový rozdiel predstavuje výhodu pre France Télécom poskytnutú zo zdrojov, ktoré by inak museli tvoriť súčasť štátneho rozpočtu, a teda štátnu pomoc (odôvodnenie č. 42 [sporného] rozhodnutia).
- 71 Po tretie, v odôvodneniach č. 43 a 44 napadnutého rozhodnutia Komisia uviedla, že v štádiu rozhodnutia, ktorým sa konštatuje existencia štátnej pomoci, nemôže zohľadniť tvrdenie Francúzskej republiky, podľa ktorého treba pri určení čistej výhody, ktorej príjemcom bola France Télécom, vziať do úvahy zníženie základov dane z príjmov, ktoré by mala za následok platba vyšších súm živnostenskej dane...

- 72 Po štvrté, Komisia odmietla tvrdenia Francúzskej republiky, podľa ktorých nemožno spornú pomoc vymáhať z dôvodu uplatnenia pravidiel o premlčaní stanovených článkom 15 nariadenia [Rady (ES)] č. 659/1999 [z 22. marca 1999 ustanovujúceho podrobné pravidlá na uplatňovanie článku 88 ES (Ú. v. ES L 83, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 339)], a domnievala sa, že sporná pomoc predstavuje novú, a nie existujúcu pomoc (odôvodnenie č. 45 [sporného rozhodnutia]).
- 73 V prvom rade Komisia uviedla, že uplynutie premlčacej doby stanovenej v článku 15 nariadenia č. 659/1999 nemá za následok zmenu novej pomoci na existujúcu pomoc, ale iba bráni tomu, aby Komisia nariadila vymáhanie pomoci poskytnutej viac ako desať rokov predtým, keď nastalo premlčanie (odôvodnenia č. 46 až 48 [sporného] rozhodnutia).
- 74 V druhom rade Komisia tvrdila, že zákon č. 90-568 zaviedol schému pomoci a že prípadné premlčanie sa môže týkať iba pomoci poskytnutej v rámci tejto schémy, a nie samotnej schémy. Premlčacia doba teda začína plynúť v deň, keď bola pomoc skutočne poskytnutá France Télécom, t. j. každý rok k dátumu splatnosti živnostenskej dane (odôvodnenie č. 49 [sporného] rozhodnutia).
- 75 V treťom rade Komisia dodala, že plynutie premlčacej doby bolo prerušené žiadosťou o informácie poslanou Francúzskej republike 28. júna 2001 (odôvodnenie č. 50 [sporného] rozhodnutia).
- 76 V dôsledku toho Komisia dospela k záveru, že prvá zistená pomoc, ktorá bola poskytnutá počas roka 1994, čo je menej ako desať rokov pred 28. júnom 2001, teda sporná pomoc, musí byť vymáhaná v celej svojej výške (odôvodnenie č. 51 [sporného] rozhodnutia).

- 77 Po piate, Komisia zdôraznila, že francúzske orgány neuviedli žiadne konkrétne tvrdenie na preukázanie zlučiteľnosti spornej pomoci so spoločným trhom a že nevidí žiadny právny základ, na základe ktorého by táto pomoc mohla byť vyhlásená za zlučiteľnú so spoločným trhom (odôvodnenie č. 52 [sporného rozhodnutia]).
- 78 V odôvodnení č. 53 [sporného] rozhodnutia teda Komisia dospela k záveru, že, po prvé, režim živnostenskej dane, ktorý sa uplatňoval na France Télécom v období rokov 1991 – 1993, nie je štátnou pomocou, a po druhé, daňový rozdiel, ktorého príjmom bola France Télécom v období rokov 1994 – 2002 v dôsledku osobitného daňového režimu, je štátnou pomocou nezlučiteľnou so spoločným trhom a protiprávne vykonanou, ktorá musí byť preto vymáhaná.
- 79 Presnú sumu, ktorá mala byť vymáhaná, však nebolo možné určiť z dôvodu rozdielných informácií, ktoré predložili francúzske orgány v správnom konaní. Komisia sa domnievala, že pomoc, ktorá musí byť vymáhaná, predstavuje bez úrokov sumu medzi 798 miliónmi a 1,14 miliardy eur (odôvodnenia č. 54 až 59 [sporného rozhodnutia]).
- 80 V odôvodnení č. 54 [sporného] rozhodnutia Komisia odkázala na správu, ktorú francúzskemu parlamentu v novembri 2001 predložilo Generálne daňové riaditeľstvo a podľa ktorej „okamžitá normalizácia podmienok zdanenia France Télécom v súvislosti s odvodom živnostenskej dane by pri nezmenenej sadzbe pre podnik priniesla zvýšenie daňového odvodu takmer o 198 miliónov eur“.
- 81 Komisia okrem toho vychádzala z odhadu z 15. mája 2003, ktorého výsledky sú vo forme tabuľky uvedené v odôvodnení č. 54 [sporného] rozhodnutia. Podľa

číselných údajov oznámených Francúzskou republikou by teoretická kumulovaná daň France Télécom podľa všeobecného [režimu zdaňovania] za roky 1994 až 2002 bola 8,362 miliardy eur. Skutočná kumulovaná daň podniku za rovnaké roky v súlade s osobitným daňovým režimom je 7,222 miliardy eur. Daňový rozdiel, ktorého príjmom bola France Télécom v období rokov 1994 – 2002, predstavuje teda 1,14 miliardy eur.

- 82 Komisia navyše uviedla, že listom z 29. januára 2004 jej francúzske orgány oznámili sumu dane uloženej France Télécom podľa všeobecného práva za rok 2003 (773 miliónov eur) a potvrdili oprávnenosť odhadu z 15. mája 2003 (odôvodnenie č. 55 [sporného] rozhodnutia). Až počas stretnutí, ktoré sa konali 16. a 23. júna 2003, francúzske orgány spochybnili spoľahlivosť týchto číselných údajov (odôvodnenia č. 56 a 57 [sporného] rozhodnutia).
- 83 Dňa 5. júla 2004 francúzske orgány predložili nový odhad. Tento odhad vedie k odlišným výsledkom, ktoré sú uvedené vo forme tabuľky v odôvodnení č. 58 [sporného] rozhodnutia. Teoretická kumulovaná daň France Télécom podľa všeobecného [režimu zdaňovania] za roky 1994 až 2002 sa znížila na 8,02 miliardy eur. Daňový rozdiel, ktorého príjmom bola France Télécom v období rokov 1994 – 2002, teda predstavuje 798 miliónov eur.
- 84 Vzhľadom na rozdielne údaje oznámené Francúzskou republikou počas správneho konania dospela Komisia k záveru, že nemôže určiť sumu, ktorá sa má vymáhať, pričom táto suma sa nachádza medzi 798 miliónmi a 1,14 miliardy eur plus úroky. Podľa Komisie mala byť presná vymáhaná suma určená francúzskymi

orgánmi v súlade s ich povinnosťou lojálnej spolupráce, a to pri výkone [sporného] rozhodnutia (odôvodnenia č. 59 a 60 [sporného] rozhodnutia).

85 V dôsledku uvedeného znie výrok [sporného] rozhodnutia takto:

,Článok 1

Štátna pomoc, ktorú [Francúzska republika] poskytl[a] nelegálne v rozpore s článkom 88 ods. 3... ES v prospech France Télécom, týkajúca sa systému odvodu živnostenskej dane, ktorý sa uplatňoval v tomto podniku v období od 1. januára 1994 do 31. decembra 2002..., nie je zlučiteľná so spoločným trhom.

Článok 2

1. [Francúzska republika] prijme všetky potrebné opatrenia, aby získal[a] od France Télécom náhradu za pomoc ustanovenú [aby od France Télécom vymohla sumu vymedzenú – *neoficiálny preklad*] v článku 1.

2. Náhrada [Vymáhanie – *neoficiálny preklad*] sa musí vykonať okamžite v súlade s konaním podľa vnútroštátneho práva, tak aby sa zabezpečil bezodkladný výkon tohto rozhodnutia.

3. Náhrada [Vymáhanie – *neoficiálny preklad*] pomoci zahŕňa úroky od dátumu, keď sa pomoc príjemcovi poskytla, až do dátumu, keď sa náhrada vykoná [až do dátumu jej vymoženía – *neoficiálny preklad*].

...

Článok 3

[Francúzska republika] informuje Komisiu v lehote dvoch mesiacov od dátumu oznámenia tohto rozhodnutia o opatreniach, ktoré navrhuje prijať a ktoré už [prijala] na dosiahnutie súladu s týmto rozhodnutím. [Francúzska republika] na realizáciu opatrení použije dotazník uvedený v prílohe k tomuto rozhodnutiu.

Článok 4

Toto rozhodnutie je určené Francúzskej republike.

86 Dňa 25. októbra 2006 podala Komisia žalobu o nesplnenie povinnosti, ktorou od Súdneho dvora žiadala, aby určil, že Francúzska republika si tým, že nevykonala v stanovenej lehote [sporné] rozhodnutie, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článkov 2 a 3 tohto rozhodnutia, z článku 249 štvrtého odseku ES, ako aj z článku 10 ES.

87 Rozsudkom z 18. októbra 2007, Komisia/Francúzsko (C-441/06, Zb. s. I-8887), Súdny dvor rozhodol, že žaloba Komisie je dôvodná.“

Konanie pred Súdom prvého stupňa a napadnutý rozsudok

- 3 V rámci svojich žalôb o neplatnosť sporného rozhodnutia, ktoré na Súd prvého stupňa podala Francúzska republika 13. októbra 2004 a France Télécom 10. januára 2005, uvedené žalobkyne v podstate tvrdili, že Komisia nesprávne dospela k záveru, že France Télécom bola poskytnutá protiprávna štátna pomoc, ako aj k záveru, že táto pomoc musí byť vrátená.
- 4 Napadnutým rozsudkom Súd prvého stupňa zamietol všetky žalobné dôvody predložené Francúzskou republikou a spoločnosťou France Télécom.

Návrhy účastníkov konania

- 5 France Télécom navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok,

— rozhodol s konečnou platnosťou vo veci podľa článku 61 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie a vyhovel návrhom, ktoré France Télécom predložila v prvostupňovom konaní,

— subsidiárne vrátil vec Všeobecnému súdu a

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

6 Francúzska republika navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok,

— rozhodol s konečnou platnosťou vo veci podľa článku 61 Štatútu Súdneho dvora,

— vyhovel žalobným návrhom žalobkýň v prvostupňovom konaní,

— subsidiárne vrátil vec Všeobecnému súdu a

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

7 Komisia navrhuje odvolanie zamietnuť a zaviazat' France Télécom na náhradu trov konania.

O odvolaní

- 8 France Télécom na podporu svojho odvolania uvádza päť odvolacích dôvodov, založených po prvé na nesprávnom právnom posúdení, ktorého sa dopustil Súd prvého stupňa tým, že osobitný daňový režim kvalifikoval ako štátnu pomoc, hoci existencia výhody v prospech France Télécom závisela od externých faktorov, po druhé na nesprávnom posúdení pojmu štátna pomoc Súdom prvého stupňa, keďže Komisia nezohľadnila celkový daňový režim uplatniteľný na France Télécom od roku 1991 do roku 2002, po tretie na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery, po štvrté na nedostatku odôvodnenia napadnutého rozsudku v súvislosti so zásadou premlčania a po piate na nesprávnom právnom posúdení a na nedostatočnom odôvodnení daného rozsudku z hľadiska zásady právnej istoty.

O prvom odvolacom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení, ktorého sa dopustil Súd prvého stupňa tým, že osobitný daňový režim kvalifikoval ako štátnu pomoc, hoci existencia výhody v prospech France Télécom závisela od externých faktorov

Argumentácia účastníkov konania

- 9 France Télécom tvrdí, že existencia prípadnej finančnej výhody v jej prospech v porovnaní so situáciou podľa všeobecného režimu zdaňovania závisela od viacerých premenlivých faktorov, akými boli sadzby živnostenskej dane v jednotlivých francúzskych obciach, v ktorých majú dotknuté podniky zdaniteľný majetok, ako aj od konkrétneho umiestnenia tohto majetku. Preto z odchýlného režimu uplatniteľného na France Télécom od roku 1994 nevyplývala sama osebe nijaká výhoda, čo je skutočnosť, ktorá mala Súd prvého stupňa viesť k odmietnutiu kvalifikácie dotknutého daňového režimu za štátnu pomoc.

- 10 France Télécom sa domnieva, že Súd prvého stupňa nesprávne vyložil pojem štátna pomoc, keď v bode 323 napadnutého rozsudku uviedol, že existencia prípadnej výhody nezávisí od vlastností dotknutého daňového režimu, ale od externých faktorov, ktorých účinky bolo možné zistiť až *a posteriori*. Zvýhodňujúce alebo znevýhodňujúce účinky takých faktorov nemôžu dať opatreniu charakter pomoci, ak ňou toto opatrenie nebolo v okamihu svojho prijatia.
- 11 Francúzska republika tvrdí, že odchylný režim zdaňovania nemôže sám osebe predstavovať štátnu pomoc. Taký režim totiž nemusí nevyhnutne poskytovať selektívnu výhodu dotknutým podnikom.
- 12 Komisia tvrdí, že tento odvolací dôvod je neprípustný, pretože nebol predložený v prvostupňovom konaní.
- 13 Rovnako tvrdí, že tento odvolací dôvod je nedôvodný. Presná úroveň zdanenia vyplývajúceho z odchylného režimu sa totiž nedala určiť vopred na každý rok. Tento režim však mohol viesť k nižšiemu zdaneniu v porovnaní so zdanením vyplývajúcim z uplatňovania všeobecného režimu zdaňovania v oblasti živnostenskej dane.
- 14 Komisia dodáva, že často sa stáva, že preskúmanie štátnej pomoci si vyžaduje zohľadnenie neskorších okolností v rozsahu potrebnom na určenie, či sa táto štátna pomoc konkretizovala, ako aj na jej vyčíslenie s cieľom vymáhať získanú výhodu.

Posúdenie Súdnym dvorom

- 15 Pokiaľ ide o Komisiou uvádzanú neprípustnosť prvého odvolacieho dôvodu, treba uviesť, že tým, že tento odvolací dôvod spadá pod argumentáciu týkajúcu sa otázky existencie štátnej pomoci, bol už preskúmaný na prvom stupni, konkrétne v rámci prvého a druhého žalobného dôvodu, ktoré boli predložené Súdu prvého stupňa.
- 16 Pokiaľ ide o dôvodnosť tohto odvolacieho dôvodu, z ustálenej judikatúry vyplýva, že pojem štátna pomoc je širší než pojem subvencia. Zahŕňa totiž nielen pozitívne plnenia, akými sú samotné subvencie, ale aj zásahy, ktoré v rozličných formách znižujú náklady obvykle zaračujúce rozpočet podniku a ktoré, hoci nie sú subvenciami v úzkom zmysle slova, majú rovnakú povahu a zhodné účinky (pozri rozsudok z 8. septembra 2011, *Paint Graphos a i.*, C-78/08 až C-80/08, Zb. s. I-7611, bod 45 a citovanú judikatúru).
- 17 Treba tiež pripomenúť, že pojem výhoda vyplývajúci z kvalifikácie opatrenia ako štátnej pomoci má objektívnu povahu, bez ohľadu na zámer autorov dotknutého opatrenia. Povaha cieľov, ktoré sledujú štátne opatrenia, a ich odôvodnenie nemajú teda nijaký vplyv na ich kvalifikáciu ako štátnej pomoci. Z ustálenej judikatúry totiž vyplýva, že článok 87 ods. 1 ES nerozlišuje štátne zásahy podľa príčin alebo cieľov, ale definuje ich v závislosti od ich účinkov (pozri rozsudok z 13. februára 2003, *Španielsko/Komisia*, C-409/00, Zb. s. I-1487, bod 46 a citovanú judikatúru).
- 18 Pokiaľ ide o prípad v tejto veci, treba uviesť, že daňový režim, ktorému podliehala France Télécom počas druhého posudzovaného obdobia, t. j. od roku 1994 do roku 2002, predstavoval výnimku zo všeobecného režimu zdaňovania. Presnejšie tejto spoločnosti bol poskytnutý osobitný daňový režim na vnútroštátnej úrovni, vyznačujúci sa tým, že živnostenská daň sa vypočítala na základe sadzby rôznych priemerných vážených sadzieb uplatniteľných v jednotlivých územných celkoch, zatiaľ čo sadzby, ktorým podliehali ostatné podniky, boli sadzbami, ktoré tieto územné celky

každoročne odhlasovali. Okrem toho France Télécom podliehala jednotnej sadzbe živnostenskej dane v mieste jej hlavného sídla, zatiaľ čo ostatné podniky podliehali rôznym sadzbám odhlasovaným územnými celkami, v ktorých mali svoje prevádzkarne. Na France Télécom sa navyše uplatňovala, ako poplatok za správne náklady, sadzba 1,9 % namiesto 8 % uplatňovaných na iné podniky.

- 19 Pokiaľ ide o tvrdenia predložené v tomto odvolaní, že v rámci preskúmania dotknutého daňového režimu mal Súd prvého stupňa zohľadniť niekoľko premenlivých prvkov a externých faktorov, treba uviesť, že aj keby Komisia vzhľadom na vlastnosti daného režimu nedokázala vopred a pre každé zdaňovacie obdobie stanoviť presnú úroveň zdanenia, je nesporné, že uvedený režim mohol viesť a skutočne viedol, ako vyplýva z odôvodnenia č. 59 sporného rozhodnutia a bodu 225 napadnutého rozsudku, k nižšiemu zdaneniu spoločnosti France Télécom živnostenskou daňou v porovnaní so zdanením vyplývajúcim z uplatnenia všeobecného režimu.
- 20 Okrem toho treba zdôrazniť, že bez ohľadu na sadzby živnostenskej dane stanovené územnými celkami výška dane France Télécom bola v každom prípade nižšia z dôvodu správnych poplatkov.
- 21 Za týchto okolností Súd prvého stupňa v bode 323 napadnutého rozsudku správne rozhodol, že konštatovanie existencie pomoci záviselo od viacerých okolností „existujúcich mimo“ osobitného daňového režimu, akými boli ročná splatnosť živnostenskej dane a výška sadzieb dane každoročne odhlasovaných územnými celkami, na ktorých území mala France Télécom prevádzkarne.

- 22 Na rozdiel od tvrdenia France Télécom a Francúzskej republiky tieto okolnosti vôbec nebránia tomu, aby osobitný daňový režim mohol byť v čase svojho prijatia kvalifikovaný ako štátna pomoc v zmysle článku 87 ods. 1 EŠ. Treba totiž rozlišovať medzi prijatím režimu pomoci v prejednávanej veci osobitného daňového režimu a každoročným priznaním pomoci v prospech France Télécom na základe daného režimu, ktorej presná výška závisela od určitých externých faktorov.
- 23 Ako uviedol generálny advokát v bode 59 svojich návrhov, v prejednávanej veci ide o zmiešanú konfiguráciu, v ktorej je existencia výhody vyvodzovaná jednak z pevného prvku, ktorý sa viaže na osobitný daňový režim uplatniteľný na France Télécom v porovnaní so všeobecným režimom zdaňovania, a jednak z premenlivého prvku, ktorý závisí od okolností konkrétneho prípadu, konkrétne od umiestnenia priestorov alebo pozemkov na rôznych územných celkoch, ako aj od daňovej sadzby uplatniteľnej na týchto územných celkoch.
- 24 Tento osobitný daňový režim môže z dôvodu svojich vlastností, ako sú uvedené v bode 18 tohto rozsudku, viesť k nižšiemu zdaneniu France Télécom ako tomu, ktorému by táto spoločnosť podliehala, keby bola zdanená živnostenskou daňou podľa všeobecného režimu zdaňovania.
- 25 Skutočnosť, že od roku 1994 bolo danej spoločnosti skutočne uložené nižšie zdanenie živnostenskou daňou, je priamo spojená s vlastnosťami osobitného daňového režimu, ktorý by sa na ňu vzťahoval, a to napriek tomu, že presná výška každoročnej pomoci, ktorá jej na základe daného režimu bola poskytnutá, závisela od určitých faktorov mimo tohto režimu.
- 26 Navyše zo štruktúry napadnutého rozsudku vyplýva, že jeho bod 323, ktorý sa odvoláva na okolnosti existujúce mimo osobitného daňového režimu, sa vzťahuje iba na každoročnú pomoc priznanú France Télécom na základe osobitného daňového režimu. Daný bod sa totiž nachádzal v časti, v ktorej bol preskúmaný žalobný dôvod

týkajúci sa premlčania právomoci Komisie v oblasti vymáhania protiprávnej pomoci. Posúdenie Súdom prvého stupňa vykonané v rámci takeého žalobného dôvodu sa môže vzťahovať iba na pomoc, ktorá bola skutočne prijatá, a teda len na pomoc, ktorá bola France Télécom poskytnutá na základe osobitného daňového režimu.

- ²⁷ Z týchto úvah vyplýva, že Súd prvého stupňa sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že osobitný daňový režim priznal France Télécom výhodu v zmysle článku 87 ods. 1 ES, hoci presná výška pomoci priznanej na základe daného režimu sa mala stanoviť prostredníctvom určitých externých faktorov.

- ²⁸ Prvý odvolací dôvod preto nie je dôvodný.

O druhom odvolacom dôvode založenom na nesprávnom posúdení pojmu štátna pomoc Súdom prvého stupňa, keďže Komisia nezohľadnila celkový daňový režim uplatniteľný na France Télécom od roku 1991 do roku 2002

- ²⁹ Druhý odvolací dôvod, ktorý predložila spoločnosť France Télécom na podporu svojho odvolania, sa skladá z troch častí. V prvom rade treba preskúmať druhú časť tohto dôvodu, ktorá sa týka údajne nesprávneho výkladu sporného rozhodnutia. Potom budú spoločne preskúmané prvá a tretia časť tohto odvolacieho dôvodu, pretože spolu úzko súvisia.

O druhej časti odvolacieho dôvodu založenej na nesprávnom právnom posúdení v súvislosti s nesprávnym výkladom sporného rozhodnutia a na nahradení odôvodnenia Súdom prvého stupňa

— Argumentácia účastníkov konania

³⁰ France Télécom tvrdí, že Súd prvého stupňa sporné rozhodnutie vyložil nesprávne, keď konštatoval, že Komisia sa domnievala, že predmetnú pomoc by nepredstavovali osobitné daňové ustanovenia uplatniteľné na túto spoločnosť, ale každoročne zistený daňový rozdiel medzi sumami, ktoré mala táto spoločnosť zaplatiť, a živnostenskou daňou, ktorá by bola splatná podľa všeobecného režimu zdaňovania, pričom takto nahradil odôvodnenie uvedené v danom rozhodnutí svojím vlastným odôvodnením. France Télécom tiež tvrdí, že taký výklad je v rozpore s výrokom sporného rozhodnutia, podľa ktorého predmetnú pomoc predstavuje režim živnostenskej dane uplatniteľný na túto spoločnosť v období od 1. januára 1994 do 31. decembra 2002. Komisia teda svoje rozhodnutie nezakladala na každoročnom daňovom rozdieli konštatovanom od roku 1994, ale na iných dôvodoch odlišnej povahy.

³¹ Komisia odpovedala, že výklad, aký spornému rozhodnutiu dal Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku, je v súlade s jeho znením. Spresňuje, že vo výroku daného rozhodnutia nebolo nevyhnutné zopakovať, že daňový rozdiel predstavuje výhodu. Pomoc, ktorú získala France Télécom a ktorá spočívala v nedostatočnom zdanení tejto spoločnosti živnostenskou daňou od roku 1994 do roku 2002, bola totiž priznaná režimom živnostenskej dane uplatniteľným na túto spoločnosť počas daného obdobia.

— Posúdenie Súdnym dvorom

- 32 Treba uviesť, že Súd prvého stupňa preskúmal v bode 201 napadnutého rozsudku časť sporného rozhodnutia, podľa ktorej pomoc vyplývala z daňového rozdielu predstavujúceho rozdiel medzi sumou živnostenskej dane, ktorú France Télécom mala zaplatiť, ak by sa na ňu vzťahoval všeobecný režim zdaňovania, a sumou, ktorá jej bola skutočne uložená podľa dotknutého daňového režimu. Súd prvého stupňa overil pravdivosť tohto daňového rozdielu v bodoch 219 až 225 daného rozsudku, pričom France Télécom nespochybnila závery, ku ktorým dospel.
- 33 Pokiaľ ide o údajné nahradenie odôvodnenia, ktorého sa mal dopustiť Súd prvého stupňa, stačí uviesť, že tento súd neprekročil potrebnú mieru súdneho preskúmania tým, že by nahradil posúdenie Komisie svojím vlastným posúdením, lebo dotknutý daňový rozdiel a problematika ročnej splatnosti živnostenskej dane, ako vyplýva z ustanovení všeobecného daňového zákonníka, tvoria v spornom rozhodnutí neoddeliteľnú súčasť argumentácie Komisie.
- 34 Treba totiž uviesť, že odôvodnenie č. 42 sporného rozhodnutia stanovuje, že „rozdiel medzi objemom živnostenskej dane, ktorú [spoločnosť France Télécom] skutočne odvádza[a], a sumou určenou na odvod podľa ustanovení všeobecných pravidiel [všeobecného režimu zdaňovania – *neoficiálny preklad*] od 1. januára 1994 do 1. januára 2003 vytvára štátnu pomoc, lebo predstavuje daňové zvýhodnenie poskytnuté [spoločnosti France Télécom] zo zdrojov, ktoré by inak tvorili súčasť štátneho rozpočtu“. Odôvodnenie č. 49 toho istého sporného rozhodnutia spresňuje, že živnostenská daň sa platí ročne. Navyše ročná splatnosť živnostenskej dane je zdôraznená aj v odôvodnení č. 25 rozhodnutia o začatí konania, na ktorý sa odkazuje v odôvodnení č. 15 uvedeného rozhodnutia.

35 V dôsledku toho je výklad, ku ktorému dospel Súd prvého stupňa, že dotknutá pomoc predstavovala daňový rozdiel vyplývajúci z uplatnenia predpisov zavádzajúcich odchylný režim, v súlade s výrokom sporného rozhodnutia, ktorý kvalifikoval režim uplatniteľný na France Télécom v rokoch 1994 až 2002 ako štátnu pomoc nezlučiteľnú so spoločným trhom. Práve na základe tohto odchylného režimu totiž daná spoločnosť neodviedla živnostenskú daň v takej výške, v akej by ju ináč musela zaplatiť podľa všeobecného režimu zdaňovania.

36 Druhá časť druhého odvolacieho dôvodu musí byť preto zamietnutá.

O prvej a tretej časti založených na skreslení pojmu štátna pomoc, ktorého sa dopustil Súd prvého stupňa tým, že nevykonal celkové posúdenie daňového režimu uplatniteľného na France Télécom

— Argumentácia účastníkov konania

37 France Télécom tvrdí, že Súd prvého stupňa porušil povinnosť pristúpiť k celkovému preskúmaniu všetkých ustanovení, ktorými je odchylný režim upravený v porovnaní so všeobecným režimom zdaňovania. Na určenie existencie výhody totiž Súd prvého stupňa porovnal sadzby uložené odchylným režimom s úrovňou zdaňovania, ktorá by sa na ňu uplatnila, ak by bola táto spoločnosť podrobená daňovému režimu podľa všeobecného režimu zdaňovania. Obmedzil však toto porovnanie na obdobie rokov 1994 – 2002 bez toho, aby zohľadnil daňové bremeno, ktoré France Télécom musela znášať v rokoch 1991 až 1993.

- 38 France Télécom tvrdí, že ročná splatnosť dane ani rozdiely existujúce medzi dvoma posudzovanými zdaňovacími obdobiami nemôžu odôvodniť vykonanie čiastkovej analýzy obmedzujúcej sa iba na daňový režim uplatniteľný od roku 1994. Súd prvého stupňa teda nesprávne odmietol zobrať do úvahy nadmerné zdanenie, ktoré pre danú spoločnosť tento paušálny odvod v rokoch 1991 až 1993 predstavoval, v porovnaní s úrovňou zdanenia, ktorú by táto spoločnosť musela znášať, ak by bola podrobená všeobecnému režimu zdaňovania v rovnakom časovom období. Aj za predpokladu, že ročná splatnosť dane mohla byť v analýze zohľadnená, Súd prvého stupňa mal uznať, že pre prvé zdaňovacie obdobia spadajúce pod odchylný daňový režim, t. j. platný v rokoch 1991 až 1993, bola táto spoločnosť podrobená nadmernému zdaneniu.
- 39 France Télécom tiež tvrdí, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 207 napadnutého rozsudku založil svoje rozhodnutie na rozsudku Súdneho dvora z 15. decembra 2005, Taliansko/Komisia (C-66/02, Zb. s. I-10901). Súd prvého stupňa na základe daného rozsudku dospel k nesprávnemu záveru, že došlo k úľave na daňovom zaťažení France Télécom v rokoch 1994 až 2002, ktoré nemohlo byť kompenzované špecifickým zaťažením uloženým tejto spoločnosti v rokoch 1991 až 1993.
- 40 Aj Francúzska republika tvrdí, že Súd prvého stupňa nesprávne vyložil pojem výhoda, keď použil restriktívny prístup k spojitosti, ktorá musí existovať medzi oslobodením od dane a zaťažením dotknutým daňovým režimom. Súd prvého stupňa mal odchylný režim stanovený zákonom č. 90-568 preskúmať ako celok, najmä prípadné výhody priznané France Télécom týmto odchylným režimom a jej neúmerne vysoké zaťaženie podľa všeobecného režimu zdaňovania, ktoré mala znášať.
- 41 Komisia tvrdí, že nie je možné „kompenzovať“ pomoc tým, že sa poukáže na iný druh zaťaženia bez toho, aby to malo súvislosť s príslušnou pomocou. Táto nemožnosť sa týka nielen otázky štátnych prostriedkov, ale aj otázky priznanej pomoci. Ujma na štátnych prostriedkoch sa nemôže vyhnúť označeniu za pomoc z dôvodu „kompenzácie“ inými sumami odvedenými štátu na základe iných povinností. Z dôvodu

neexistencie dostatočnej spojitosti medzi daňovým režimom uplatniteľným v rokoch 1991 až 1993 a režimom platným od roku 1994 nie je údajne dôvodná teória o kompenzácii, na ktorej sa zakladá argumentácia France Télécom.

— Posúdenie Súdnym dvorom

⁴² Pokiaľ ide o argumentáciu účastníkov konania, treba zistiť, či sa Súd prvého stupňa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 218 napadnutého rozsudku rozhodol, že Komisia správne odmietla v spornom rozhodnutí vykonať kompenzáciu medzi sumami paušálneho odvodu zaplatenými spoločnosťou France Télécom v rokoch 1991 až 1993 a daňovým rozdielom vyplývajúcim z osobitného daňového režimu v rokoch 1994 až 2002, aby bolo možné posúdiť, či bola tejto spoločnosti poskytnutá štátna pomoc v zmysle článku 87 ods. 1 ES.

⁴³ V tejto súvislosti Súd prvého stupňa v bode 207 napadnutého rozsudku rozhodol, že hoci Komisia pri preskúmaní opatrenia, ktoré môže predstavovať štátnu pomoc, smie prihliadnuť na špecifické zaťaženia znižujúce výhodu, opatrenie sa nemôže vyhnúť kvalifikácii ako štátna pomoc, ak jej príjemca podlieha odlišnému špecifickému zaťaženiu, ktoré nemá žiadny vzťah k dotknutej pomoci. Toto tvrdenie Súdu prvého stupňa sa zakladá na správnom výklade článku 87 ods. 1 ES (pozri rozsudok z 2. júla 1974, Taliansko/Komisia, 173/73, Zb. s. 709, bod 34), bez ohľadu na to, že v tejto súvislosti uvedený súd chybné odkázal na už citovaný rozsudok Súdneho dvora z 15. decembra 2005, Taliansko/Komisia.

- 44 Súd prvého stupňa sa teda nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 208 napadnutého rozsudku usúdil, že dôvodnosť tvrdenia Francúzskej republiky a France Télécom, že nadmerná suma zdanenia zaplatená France Télécom v rokoch 1991 až 1993 ako paušálny odvod, ktorému táto spoločnosť podliehala, kompenzuje daňový rozdiel, ktorého príjmom bola v rokoch 1994 až 2002, závisí od analýzy objektívnych vlastností tohto paušálneho odvodu v rokoch 1991 až 1993 a od otázky, či ho možno považovať za zataženie vnútorne späté s výhodou, ktorá pre France Télécom prípadne vyplývala z jej podriadenia osobitnému daňovému režimu od roku 1994.
- 45 V tejto súvislosti treba konštatovať, že odvod uplatniteľný na France Télécom od roku 1991 do roku 1993 bol definovaný parametrami odlišnými od tých, ktoré boli uplatňované od roku 1994 v rámci osobitného režimu živnostenskej dane. Tieto daňové režimy totiž spočívajú na odlišných právnych vzoroch a operatívnych údajoch.
- 46 Ako totiž vyplýva z odôvodnenia č. 17 sporného rozhodnutia a z bodu 209 napadnutého rozsudku, podľa daňového režimu uplatniteľného na France Télécom od roku 1991 do roku 1993 nebola táto spoločnosť okrem paušálneho odvodu platiteľom nijakej inej dane ani odvodu. Suma tohto odvodu nebola určená podľa parametrov, ktoré stanovujú objem živnostenskej dane, ale v závislosti od zisku, ktorý tento subjekt odviedol do štátneho rozpočtu v rokoch 1989 a 1990. Paušálny odvod mal navyše dočasnú povahu.
- 47 Naopak, podľa tohto osobitného daňového režimu uplatniteľného od roku 1994 na neurčitú dobu sa na France Télécom v zásade vzťahujú všetky daňové povinnosti podľa všeobecného režimu zdaňovania. Na túto spoločnosť sa však vzťahovala živnostenská daň podľa podmienok odchyľujúcich sa od všeobecného režimu zdaňovania a vytvárajúcich osobitný daňový režim.

48 Za týchto podmienok mohol Súd prvého stupňa v bode 213 napadnutého rozsudku správne konštatovať, že paušálny odvod nemožno považovať za zaťaženie vnútorne späté so zavedením osobitného daňového režimu, ale skôr za osobitné zdanenie France Télécom zavedené na obdobie do roku 1994. V každom prípade, ako uviedol Súd prvého stupňa v bode 215 napadnutého rozsudku, samotná okolnosť, že paušálny odvod a osobitný daňový režim boli zavedené zákonom č. 90-568, neumožňuje preukázať, že podriadenie France Télécom tomuto paušálnemu odvodu od roku 1991 do roku 1993 bolo vnútorne späté so zavedením osobitného daňového režimu od roku 1994.

49 Súd prvého stupňa sa teda nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 218 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že Komisia správne odmietla vykonať kompenzáciu medzi sumami paušálneho odvodu, ktoré France Télécom zaplatila v rokoch 1991 až 1993, a daňovým rozdielom vyplývajúcim z osobitného daňového režimu zavedeného v prospech tejto spoločnosti v rokoch 1994 až 2002.

50 Napokon, aj keby bolo správne tvrdenie, že daňový režim uplatniteľný na France Télécom pozostával z dvoch neoddeliteľných období, z ktorých v prvom došlo k nadmernému zdaneniu podniku a v druhom k jeho nedostatočnému zdaneniu, je nesporné, že zákon č. 90-568 stanovoval od roku 1994 osobitný daňový režim, ktorý mal byť na neurčitú dobu. Tento zákon však neobsahoval nijaký mechanizmus umožňujúci vykonať vyrovnávací výpočet medzi sumami dlžnými ako paušálny odvod v rokoch 1991 až 1993 a sumami dlžnými od roku 1994, ktoré vyplývali z osobitného daňového režimu. Neumožňoval teda určiť okamih, od ktorého malo byť nadmerné zdanenie podľa prvého režimu kompenzované v rámci uplatňovania druhého režimu. Ako uviedol generálny advokát v bode 100 svojich návrhov, predmetné nadmerné zdanenie muselo v určitý okamih vyčerpať svoje účinky, z čoho nevyhnutne vyplývalo poskytnutie výhody spoločnosti France Télécom v rámci osobitného daňového režimu.

- 51 Prvú a tretiu časť druhého odvolacieho dôvodu teda nemožno prijať. Tento odvolací dôvod preto musí byť zamietnutý ako celok.

O treťom odvolacom dôvode založenom na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery

- 52 Tretí odvolací dôvod predložený spoločnosťou France Télécom na podporu jej odvolania sa skladá z dvoch častí.

O prvej časti tretieho odvolacieho dôvodu založenej na nesprávnom právnom posúdení okolností, za akých je možné sa odvolávať na zásadu ochrany legitímnej dôvery

— Argumentácia účastníkov konania

- 53 France Télécom tvrdí, že čo sa týka možnosti odvolávať sa na zásadu ochrany legitímnej dôvery, Súd prvého stupňa nesprávne obmedzil možnosť zohľadniť určité výnimočné okolnosti iba na prípady, ak bola pomoc oznámená. V tomto prípade však skutočnosť, že existencia výhody mohla byť identifikovaná len *a posteriori* v závislosti od vývoja okolností nachádzajúcich sa mimo osobitného režimu zdaňovania, predstavovala takú výnimočnú okolnosť.

- 54 France Télécom zdôrazňuje, že Súd prvého stupňa neurčil právny akt, ktorý mal byť predmetom oznámenia, ani okamih, keď malo dôjsť k oznámeniu. Ak totiž výhoda zodpovedala daňovému rozdielu konštatovanému každý rok na konci zdaňovacieho obdobia, nebolo možné identifikovať povinnosť vopred oznámiť dotknutý daňový režim.
- 55 France Télécom dodáva, že Súd prvého stupňa nerešpektoval skutočnosť, že záme-ry vnútroštátneho zákonodarcu patria medzi skutočnosti, ktoré treba preskúmať na určenie toho, či táto spoločnosť mohla mať legitímnu dôveru v súlad predmetných daňových opatrení s pravidlami vzťahujúcimi sa na oblasť štátnej pomoci.
- 56 Komisia pripomína, že podniky, ktoré sú príjemcami štátnej pomoci, môžu mať le-gitímnu dôveru v zákonnosť pomoci v zásade len vtedy, ak sa táto pomoc poskytla v súlade s postupom stanoveným v Zmluve o ES.
- 57 Tvrdí, že osobitný daňový režim uplatniteľný na France Télécom počas rokov 1994 až 2002 bol odchylným selektívnym režimom, ktorý bol pripísateľný štátu a uplatňoval sa na podnik pôsobiaci na trhu otvorenom hospodárskej súťaži a obchodovaniu me-dzi členskými štátmi. V dôsledku toho vnútroštátne orgány mali oznámiť osobitný daňový režim živnostenskej dane uplatniteľný na túto spoločnosť predtým, ako sa táto daň stane splatnou.

— Posúdenie Súdny dvorom

- 58 Na úvod treba pripomenúť, že povinnosť oznámenia predstavuje jeden zo základných prvkov systému kontroly zavedeného Zmluvou v oblasti štátnej pomoci. V rámci tohto systému majú členské štáty povinnosť jednak oznámiť Komisii akékoľvek opatrenie

smerujúce k zavedeniu alebo zmene pomoci v zmysle článku 87 ods. 1 ES a jednak nevykonať také opatrenie v súlade s článkom 88 ods. 3 ES, pokiaľ uvedená inštitúcia nerozhodla o danom opatrení s konečnou platnosťou.

- 59 V dôsledku toho, vzhľadom na kogentnú povahu kontroly štátnej pomoci vykonávanej Komisiou, môžu mať podniky, ktoré sú príjemcami pomoci, v zásade legitímnu dôveru v legálnosť pomoci len vtedy, ak im bola pomoc poskytnutá v súlade s postupom stanoveným v článku 88 ES, a že obozretný podnikateľ musí byť za normálnych okolností schopný ubezpečiť sa, či bol tento postup dodržaný. Konkrétne, ak sa pomoc poskytne bez predchádzajúceho oznámenia Komisii, takže podľa článku 88 ods. 3 Zmluvy je protiprávna, príjemca danej pomoci nemôže mať v takom prípade legitímnu dôveru v legálnosť jej poskytnutia (pozri rozsudok z 11. novembra 2004, Demesa a Territorio Histórico de Álava/Komisia, C-183/02 P a C-187/02 P, Zb. s. I-10609, body 44 a 45 a citovaných judikatúru).
- 60 Navyše Súdny dvor už rozhodol, že ak pomoc nebola Komisii oznámená, nečinnosť tejto inštitúcie v súvislosti s daným opatrením nič neznamená (pozri rozsudok Demesa a Territorio Histórico de Álava/Komisia, už citovaný, bod 52).
- 61 Pokiaľ ide o túto vec, je nesporné, že dotknutý daňový režim zavedený zákonom č. 90-568 nebol Komisii oznámený.
- 62 Pokiaľ ide o tvrdenie France Télécom, že neexistovala nijaká povinnosť oznámenia, keďže existencia výhody nebola zrejmá, treba zdôrazniť, že údajná komplexnosť sporného daňového režimu ani opakovaná povaha opatrenia pomoci nemôžu členský štát zbaviť povinnosti oznámenia ani vyvolávať akúkoľvek legitímnu dôveru na strane spoločnosti, ktorej bola pomoc poskytnutá.

- ⁶³ Čo sa týka prípadnej relevantnosti výnimočných okolností, ktoré by mohli bez ohľadu na úvahy uvedené v predchádzajúcom bode preukázať legitímnu dôveru v legálnu povahu pomoci, stačí uviesť, že Súd prvého stupňa sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, pokiaľ ide o zváženie týchto okolností pri hlbšom preskúmaní všetkých tvrdení, ktoré mu boli v tejto súvislosti predložené, pričom uvedené preskúmanie vykonal v bodoch 263 až 269 napadnutého rozsudku.
- ⁶⁴ Na základe toho Súd prvého stupňa v bode 270 napadnutého rozsudku správne dospel k záveru, že Francúzska republika a France Télécom nepreukázali existenciu mimoriadnych okolností, ktoré by im umožňovali odvolávať sa na zásadu ochrany legitímnej dôvery.
- ⁶⁵ Preto treba dospieť k záveru, že prvá časť tretieho odvolacieho dôvodu je nedôvodná.

O druhej časti tretieho odvolacieho dôvodu založenej na nesprávnom právnom posúdení právnych dôsledkov vyplývajúcich z iného rozhodnutia Komisie v oblasti štátnej pomoci

— Argumentácia účastníkov konania

- ⁶⁶ France Télécom sa domnieva, že Súd prvého stupňa nesprávne vyložil právne následky vyplývajúce z rozhodnutia Komisie z 8. februára 1995, týkajúceho sa La Poste (Ú. v. ES C 262, s. 11, ďalej len „rozhodnutie týkajúce sa La Poste“).

- 67 France Télécom však tvrdí, že uvedené rozhodnutie predstavovalo pozitívne konanie, ktoré môže vyvolať právne účinky a vytvoriť legitímnu dôveru, pokiaľ ide o súlad dotknutého daňového režimu s pravidlami v oblasti štátnej pomoci.
- 68 Komisia zdôrazňuje, že keďže osobitný daňový režim predstavoval spôsob zdanenia živnostenskou daňou odchyľujúci sa od všeobecného režimu zdaňovania, mohol priznať finančnú výhodu France Télécom. Vzhľadom na vlastnosti tohto režimu mal byť oznámený najneskôr dovtedy, ako sa stala splatnou živnostenská daň uložená tejto spoločnosti za rok 1994.
- 69 Komisia tvrdí, že iné konanie o preskúmaní pomoci v tejto oblasti nemôže vyvolať nijakú legitímnu dôveru na strane France Télécom, pokiaľ ide o osobitný daňový režim, ktorý sa na ňu uplatňoval.

— Posúdenie Súdnym dvorom

- 70 Ako už bolo uvedené v bodoch 59 a 60 tohto rozsudku, príjemca pomoci sa v zásade nemôže odvolávať na dôvody založené na zásade ochrany legitímnej dôvery, ak dotknutá pomoc nebola Komisii oznámená.
- 71 Pokiaľ ide o argumentáciu založenú na rozhodnutí týkajúcom sa La Poste, treba konštatovať, že dané rozhodnutie neobsahuje nijaké preskúmanie týkajúce sa odchylného režimu živnostenskej dane uplatniteľnej na France Télécom. Za týchto okolností Súd prvého stupňa mohol v bode 266 napadnutého rozsudku konštatovať len to, že

Komisia nijako nerozhodla o tomto osobitnom daňovom režime, a teda nerozhodla o tom, či tento režim predstavoval štátnu pomoc, alebo nie.

- 72 Čo sa týka tvrdenia, že France Télécom mohla vykladať kontext, v ktorom bolo rozhodnutie týkajúce sa La Poste prijaté ako postoj Komisie k dotknutému daňovému režimu, treba konštatovať, že Súd prvého stupňa sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 265 až 269 napadnutého rozsudku toto tvrdenie zamietol.
- 73 V dôsledku toho Súd prvého stupňa správne rozhodol, že rozhodnutie týkajúce sa La Poste neobsahovalo nijakú relevantnú skutočnosť, ktorá mohla prípadne vyvolať vznik legitímnej dôvery France Télécom v súlad dotknutého daňového režimu s pravidlami vzťahujúcimi sa na oblasť štátnej pomoci. Druhá časť tretieho odvolacieho dôvodu teda nie je dôvodná.
- 74 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba tretí odvolací dôvod zamietnuť ako celok.

O štvrtom odvolacom dôvode založenom na nedostatku odôvodnenia napadnutého rozsudku, pokiaľ ide o tvrdenia týkajúce sa argumentov vzťahujúcich sa na zásadu premlčania

Argumentácia účastníkov konania

- 75 France Télécom pripomína, že francúzske orgány v rámci správneho konania vysvetlili, že prípadné nedostatočné zdanenie podniku v období rokov 1994 až 2002 v nijakom prípade nemôže byť predmetom vymáhania, keďže dotknutý daňový režim bol

zavedený pred viac ako desiatimi rokmi. Článok 15 nariadenia č. 659/1999 pritom stanovuje, že právomoci Komisie v záležitostiach vymáhania štátnej pomoci podliehajú desaťročnej premlčacej lehote.

- ⁷⁶ France Télécom tvrdí, že Súd prvého stupňa nerozhodol o zásade premlčania, ktorá mu bola takto predložená. Naopak, v tejto súvislosti údajne nahradil odôvodnenie sporného rozhodnutia svojim vlastným odôvodnením. V napadnutom rozsudku navyše nebol spresnený právne záväzný akt, od ktorého začína plynúť premlčacia lehota. Akt, od ktorého začala plynúť premlčacia lehota, bol zákon č. 90-568.
- ⁷⁷ Francúzska republika uvádza, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že premlčacia lehota vzhľadom na dotknutú pomoc nemohla začať plynúť pred rokom 1994. Tým, že Súd prvého stupňa dokonca pripustil, že výnimočný režim zdanenia predstavoval štátnu pomoc, jediným právne záväzným aktom, ktorý sa dal identifikovať na stanovenie momentu, od ktorého začala plynúť premlčacia lehota vzťahujúca sa na dotknuté opatrenie, bol zákon č. 90-568, ktorý nadobudol účinnosť 2. júla 1990. Komisia 28. júna 2001 rozhodla o začatí konania vo veci predbežného zisťovania, ktorého predmetom bol osobitný daňový režim France Télécom, a poslala francúzskym orgánom žiadosť o informácie. V ten deň však už bola podľa jej tvrdenia povinnosť vymáhania pomoci premlčaná.
- ⁷⁸ Komisia zdôrazňuje, že Súd prvého stupňa mal rozhodnúť len o otázke, či bola pomoc priznaná France Télécom osobitným daňovým režimom živnostenskej dane účinným od roku 1994 premlčaná. Preto podľa jej tvrdenia nemožno súhlasiť s výhradou, že Súd prvého stupňa nahradil odôvodnenie sporného rozhodnutia svojim vlastným odôvodnením.

- 79 Komisia spresňuje, že pravidlá premlčania v oblasti štátnej pomoci sa týkajú jej vymáhania. Pomoc však možno vymáhať iba vtedy, keď je jej suma určiteľná. Pokiaľ ide o sporné daňové režimy, výhoda mohla byť preukázaná iba na každoročnom základe, a to len *a posteriori*.

Posúdenie Súdnym dvorom

- 80 Pokiaľ ide o zásadu premlčania, treba pripomenúť že podľa článku 15 ods. 1 nariadenia č. 659/1999 právomoc Komisie v záležitostiach vymáhania pomoci podlieha desaťročnej premlčacej lehote. Z odseku 2 toho istého článku vyplýva, že premlčacia lehota začína plynúť až od momentu, keď bola protiprávna pomoc príjemcovi priznaná. Rozhodujúci prvok na určenie premlčacej lehoty uvedenej v článku 15 nariadenia je preto moment skutočného poskytnutia pomoci.
- 81 Z uvedeného článku 15 ods. 2 vyplýva, že na stanovenie dátumu, od ktorého začína plynúť premlčacia lehota, toto ustanovenie odkazuje na poskytnutie pomoci príjemcovi, a nie na prijatie režimu pomoci.
- 82 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že určenie momentu poskytnutia pomoci sa môže líšiť v závislosti od povahy predmetnej pomoci. Takto môže byť v prípade viacročného režimu, ktorý sa prejavuje opakujúcimi sa platbami alebo opakujúcim sa udeľovaním výhod, deň prijatia právneho aktu predstavujúceho právny základ pomoci značne vzdialený odo dňa, keď bude podnikom skutočne poskytnutý prospech z výhody.

Za takých okolností sa musí na účely výpočtu premlčacej lehoty pomoc považovať za priznanú jej príjemcovi až vtedy, keď mu bola skutočne poskytnutá.

- 83 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Komisia v odôvodnení č. 49 sporného rozhodnutia spresnila, že premlčacia lehota začala plynúť každý rok odo dňa splatnosti platby živnostenskej dane spoločnosťou France Télécom.
- 84 Ako vyplýva z bodu 320 napadnutého rozsudku, premlčacia lehota začína plynúť od každého skutočného – prípadne ročného – priznania výhody, takže počítanie premlčacej lehoty môže závisieť od spôsobu, akým je výhoda určená.
- 85 Keďže v prejednávanej veci bolo treba konštatovanie existencie výhody vykonať v závislosti od sadzieb platných v rôznych obciach, na ktorých územiach sa nachádzali prevádzkarne France Télécom, Súd prvého stupňa v bode 323 napadnutého rozsudku preskúmal ročnú splatnosť živnostenskej dane a z nej vyplývajúce dôsledky.
- 86 V dôsledku toho Súd prvého stupňa v bode 324 napadnutého rozsudku správne rozhodol, že z dôvodu ročnej splatnosti živnostenskej dane nemožno predmetnú pomoc považovať za poskytnutú pred rokom 1994, pretože až počas tohto roka boli prijaté právne záväzné akty umožňujúce po prvýkrát konštatovať existenciu daňového rozdielu.

- 87 Okrem toho prístup zastávaný Súdom prvého stupňa je potvrdený znením článku 15 ods. 1 nariadenia č. 659/1999, z ktorého vyplýva, že právomoci Komisie v záležitosti vymáhania pomoci podliehajú premlčacej lehote.
- 88 Napokon, pokiaľ ide o tvrdenie, že Súd prvého stupňa porušil svoju povinnosť odôvodnenia vzhľadom na zásadu premlčania, z ustálenej judikatúry vyplýva, že Súd prvého stupňa nie je povinný vypracovať také odôvodnenie, ktoré by vyčerpávajúcim spôsobom jednotlivo rozoberalo všetky úvahy vyjadrené účastníkmi sporu. Odôvodnenie teda môže byť implicitné pod podmienkou, že umožní zúčastneným osobám oboznámiť sa s dôvodmi, ktoré viedli k prijatiu predmetných opatrení, a príslušnému súdu poskytne dostatok informácií potrebných na uskutočnenie preskúmania (pozri rozsudky z 21. septembra 2006, *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Komisija*, C-105/04 P, Zb. s. I-8725, bod 72, a z 8. februára 2007, *Groupe Danone/Komisija*, C-3/06 P, Zb. s. I-1331, bod 46).
- 89 V tejto súvislosti treba poznamenať, že Súd prvého stupňa v bodoch 323 a 324 napadnutého rozsudku uviedol svoje posúdenie vlastností režimu živnostenskej dane a v bode 325 daného rozsudku došiel k záveru, že premlčacia lehota stanovená v článku 15 nariadenia č. 659/1999 ešte neuplynula k 28. júnu 2001, čo je moment zaslania žiadosti o informácie Francúzskej republiky.
- 90 Za týchto podmienok treba uviesť, že Súd prvého stupňa z právneho hľadiska dostatočným spôsobom odpovedal na tvrdenia týkajúce sa zásady premlčania predložené spoločnosťou France Télécom a neporušil požiadavky odôvodnenia vyplývajúce z judikatúry pripomenutej v bode 88 tohto rozsudku.
- 91 Vzhľadom na uvedené nemožno štvrtý odvolací dôvod prijať.

O piatom odvolacom dôvode založenom na nesprávnom právnom posúdení a na nedostatku odôvodnenia napadnutého rozsudku, pokiaľ ide o tvrdenia týkajúce sa porušenia zásady právnej istoty

- 92 Piaty odvolací dôvod uvedený spoločnosťou France Télécom na podporu jej odvolania sa skladá z dvoch častí.

Argumentácia účastníkov konania

— O prvej časti piateho odvolacieho dôvodu založenej na neexistencii odôvodnenia a na nesprávnom právnom posúdení z dôvodu nemožnosti určiť sumu pomoci, ktorú treba vymáhať

- 93 France Télécom sa domnieva, že Súd prvého stupňa neodpovedal na argument, že ak Komisia preskúma výhodu, ktorej skutočná výška sa nedá stanoviť, nemôže nariadiť vymáhanie tejto výhody.
- 94 France Télécom z toho vyvodzuje, že Súd prvého stupňa porušil zásadu právnej istoty, pretože prípadná suma, ktorá sa má vymáhať, je stále len hypotetická a pomoc, ktorá sa má vymáhať, sa nemôže zakladať na približných odhadoch.

— O druhej časti piateho odvolacieho dôvodu založenej na nedostatku odôvodnenia a na nesprávnom právnom posúdení, pokiaľ ide o posúdenie metód odhadu sumy pomoci

- ⁹⁵ France Télécom tvrdí, že Súd prvého stupňa sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 297 a 305 napadnutého rozsudku rozhodol, že Komisia bola oprávnená stanoviť rozpätie sumy vymáhanej pomoci na základe približných odhadov poskytnutých francúzskymi orgánmi, a preto sa porušenie zásady právnej istoty nepreukázalo.
- ⁹⁶ France Télécom vysvetľuje, že predmetné odhady neboli poskytnuté francúzskymi orgánmi s cieľom určiť skutočný rozsah daňového rozdielu v rokoch 1994 až 2002. Tieto výpočty boli predložené na účely preukázania, že prípadné nedostatočné zdanenie spoločnosti v uvedenom období bolo kompenzované nadmerným zdanením počas prvých rokov odchylného daňového režimu, t. j. v rokoch 1991 až 1993.
- ⁹⁷ Vo svojej odpovedi na obe časti piateho odvolacieho dôvodu Komisia tvrdí, že Súd prvého stupňa vo svojich posúdeniach týkajúcich sa zásady právnej istoty len vyvodil dôsledky vyplývajúce z niekoľkých skutočností uvedených v rozsudku Súdneho dvora z 18. októbra 2007, Komisia/Francúzsko (C-441/06, Zb. s. I-8887).
- ⁹⁸ Komisia sa teda domnieva, že Súd prvého stupňa správne odôvodnil záver, že France Télécom nemôže dôvodne tvrdiť, že zásada právnej istoty bola porušená, iba na základe toho, že výška dotknutej pomoci musí byť na účely jej vymáhania spresnená.

Posúdenie Súdnyim dvorom

- 99 Vzhľadom na to, že obe časti piateho odvolacieho dôvodu sú prepojené, treba ich preskúmať spoločne.
- 100 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že zásada právnej istoty, ktorá je súčasťou všeobecných zásad práva Únie, vyžaduje, aby právne pravidlá boli jasné, presné a mali predvídateľné účinky s cieľom umožniť dotknutým osobám orientáciu v situáciách a právnych vzťahoch v pôsobnosti právneho poriadku Únie (pozri v tomto zmysle rozsudky z 15. februára 1996, Duff a i., C-63/93, Zb. s. I-569, bod 20; zo 7. júna 2007, Britannia Alloys & Chemicals/Komisía, C-76/06 P, Zb. s. I-4405, bod 79, ako aj z 18. novembra 2008, Förster, C-158/07, Zb. s. I-8507, bod 67).
- 101 Pokiaľ ide o argumentáciu predloženú na podporu piateho odvolacieho dôvodu, treba poznamenať, že Súd prvého stupňa v bode 301 napadnutého rozsudku pripomenul, že na základe odhadov vykonaných Komisiou sa musí výška pomoci nachádzať v rozpätí 798 miliónov až 1,14 miliardy eur. Keďže tieto čísla predstavujú rozpätie, v ktorom musí konečná suma byť stanovená, Súd prvého stupňa rozhodol, pričom poukazoval najmä na body 31 až 40 už citovaného rozsudku Komisia/Francúzsko, že sporné rozhodnutie obsahovalo dostatočné údaje umožňujúce bez väčších ťažkostí určiť danú sumu.
- 102 Okrem toho treba pripomenúť, že Súdny dvor v bode 29 už citovaného rozsudku Komisia/Francúzsko rozhodol, že žiadne ustanovenie práva Únie nevyžaduje, aby Komisia v rozhodnutí nariaďujúc om vrátenie pomoci, ktorá bola označená za nezlučiteľnú so spoločným trhom, stanovila presnú výšku pomoci, ktorá má byť vrátená. Stačí, ak rozhodnutie Komisie obsahuje údaje, ktoré umožňujú jeho adresátovi určiť túto výšku bez neprimeraných ťažkostí (pozri tiež rozsudky z 12. októbra 2000, Španielsko/Komisía, C-480/98, Zb. s. I-8717, bod 25, a z 12. mája 2005, Komisia/Grécko, C-415/03, Zb. s. I-3875, bod 39).

- ¹⁰³ Súd prvého stupňa teda v bodoch 302 a 303 napadnutého rozsudku spresnil, že uvedené rozpätie bolo stanovené na základe odhadov poskytnutých francúzskymi orgánmi v rámci správneho konania, a keďže daný členský štát nedokázal presne vypočítať výhodu, ktorá bola podľa sporného daňového režimu poskytnutá spoločnosti France Télécom, Komisia sa mohla dôvodne opierať o takto poskytnuté údaje.
- ¹⁰⁴ Vzhľadom na tieto okolnosti Súd prvého stupňa v bode 305 napadnutého rozsudku správne rozhodol, že sporné rozhodnutie nepredstavovalo porušenie zásady právnej istoty.
- ¹⁰⁵ Z týchto skutočností vyplýva, že Francúzska republika ani France Télécom sa nemôžu odvolávať na uvedenú zásadu, ktorá by mala brániť vymáhaniu protiprávnej pomoci (pozri rozsudok z 15. decembra 2005, Unicredito Italiano, C-148/04, Zb. s. I-11137, bod 104).
- ¹⁰⁶ Súd prvého stupňa teda správne usúdil, že to, že sporné rozhodnutie len indikatívne stanovuje rozpätie sumy vymáhanej pomoci, nespôsobuje, že by bolo protiprávne.
- ¹⁰⁷ Okrem toho z bodov 301 až 305 napadnutého rozsudku vyplýva, že toto rozhodnutie nie je ani poznačené nedostatkom odôvodnenia, pokiaľ ide o odvolací dôvod spoločnosti France Télécom a Francúzskej republiky založený na porušení zásady právnej istoty.
- ¹⁰⁸ Piaty odvolací dôvod predložený spoločnosťou France Télécom na podporu jej odvolania nemožno prijať, a preto musí byť zamietnutý ako celok.

O trovách

- ¹⁰⁹ Podľa článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku uplatniteľného na konanie o odvolaní na základe článku 118 uvedeného rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia navrhla zaviazat' France Télécom na náhradu trov konania a táto spoločnosť nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazat' ju na náhradu trov konania. Francúzska republika znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol a vyhlásil:

- 1. Odvolanie sa zamieta.**
- 2. France Télécom SA je povinná nahradiť trovy konania.**
- 3. Francúzska republika znáša svoje vlastné trovy konania.**

Podpisy